ПЕРВОМАЙ ІДЕ ПО СВІТУ

перець

№ 8 (451). РІК ВИДАННЯ XXI

КИЇВ. КВІТЕНЬ 1961

Мал. БЕ-ША

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

Читачів поздоровляєм
І вітаєм від душі:
З світлим святом —
Первомаєм,
Дорогі товариші!

НЕ ВСІ ЗРАЗУ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

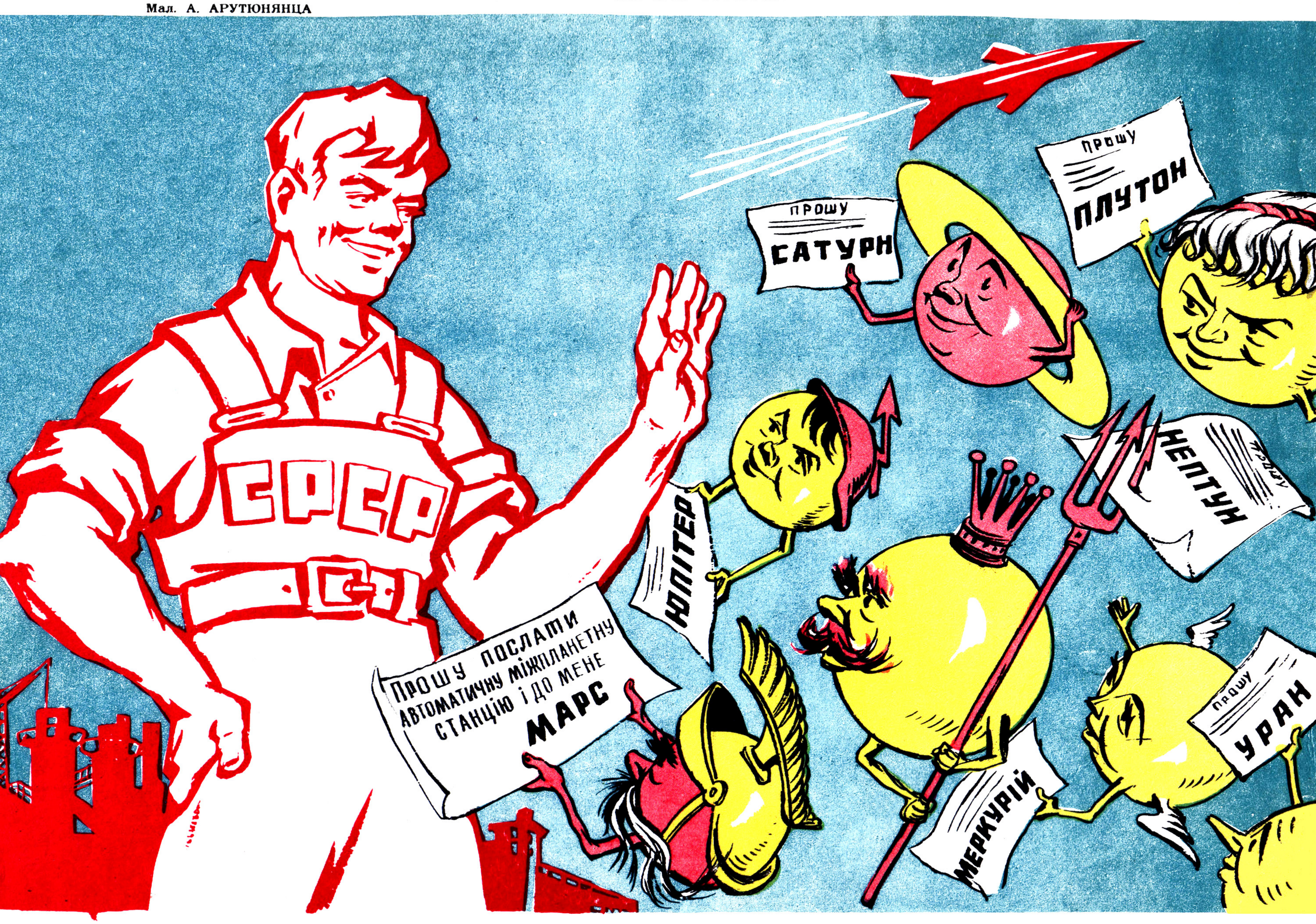

— Не поспішайте, шановні, вас багато, а я один.

Травневі співанки

І охочі і завзяті
Наші люди у труді —
Зустрічають славне свято
І веселі й молоді.

У народу звичка давня:
В мужній впевненій ході
Зустрічати Перше травня
Перемогами в труді.

І на полі й на заводі
У Героїв є Зірки,
Тож вони нам у поході
Світять, наче маяки.

Наші космо-піонери
Роблять все за кроком крок:
Досягають вже Венери
І досягнуть до зірок.

В космос крок новий гігантський
Люди зроблять із Землі —
Знаєм, будуть то радянські
Зореносні кораблі.

Ми за мир і за змагання,
Бо, змагаючись, ростем,
Визнаєм співіснування
Двох світів і двох систем.

Досить нелюдам служити!
Хоче Африка нова
Без колоній вільно жити —
Геть кайдани розрива.

Розперізується вельми
Кровожерне панство знов —
І мобути й хаммаршельми
Ще розплатяться за кров.

Ой, заврунились хлібами
Наші сонячні лани,
Та ще є між колосками
На ланах і бур'яни.

Їхня визначена доля:
Щоб не мати перешкод,
Скоро з сонячного поля
З корнем вирве їх народ.

Юрій КРУГЛЯК.

Відкриття містера Сквергеда

Ще до закінчення строку моїх повноважень ми повинні будемо заново перевірити, чи може уціліти країна, яка має таку організацію і таку систему правління, як наша. Аж ніяк не може бути впевненості в тому, який буде результат, і відповіді аж ніяк не ясні.

З послання Дж. Ф. Кеннеді, президента США.

Прочитавши ці слова з послання нового президента США конгресові, містер Едвард Сквергед з сумом глянув на темне небо, з якого мішками сипався несвоєчасний сніг, вибрав з коробки сигару, запалив і насолоджувався ароматним димом, задоволено покручуючи носом.

— Скоро, — буркнув він, — скінчиться насолода, якщо уряд прийме безглузде рішення і припинить імпорти кубинських сигар.

У цей день, 2 лютого, «земляний собака» (ховрах) після довгої зимової сплячки за традицією мав би вийти і показатись людям, рекламуючи цим актом грядущу весну.

«Чорта з два, — подумав містер Сквергед.— Ніхто його не побачить через цю прокляту віхолу — буде собі далі спати у своїй дірі, не потребуючи їсти».

«Їсти!.. Їсти!.. Їсти... їсти», — забриніло у Сквергедовій голові.

Едді Сквергед, доктор філософських наук, був «людиною ідей» великої фірми по рекламі Броуна-Когена-Фостера, яка перетворила девіз «реклама поплачується» в мільйонні прибутки і мала товстенькі контракти з деякими з найбільших промислових і торговельних фірм у країні. Він сидів за своїм столом у кабінеті одного з нью-йоркських хмарочосів, в якому містилася фірма, і придумував способи, як найефективніше рекламувати різні товари різних фірм.

У цьому д-р Сквергед був таким мастаком, таким несподіваним новатором, що, як казали заздрісні співробітники тієї ж фірми, міг би продати дохлого кота в мішку. Це ж він придумав для автомобіля марки «Меркюрі» прізвисько «мрія-автомобіль», в результаті чого продаж легкових машин цієї фордівської марки скочив на 20 процентів (хоч, як пізніше виявилось, коштом інших фордівських марок, особливо марки «Едсона», випуск якої зовсім припинено). Йому ж належить блискуча ідея рекламувати товар по телебаченню «невидимо» — так швидко екранізувати слова реклами, що око їх не бачить, але розум «реєструє».

Ось так:

«Пийте «Стару Кентуккі»!.. Пийте «Стару Кентуккі»!.. Йде добре з кока-колою!.. Пийте тільки «Стару Кентуккі»!»

Після цього людина, що дивилась ковбойський або гангстерський фільм, а розум незалежно від неї реєстрував рекламу, сама, не знаючи чому, йде до найближчої крамниці, де продаються горілки різних марок, обов'язково купує тільки «Стару Кентуккі», по дорозі додому купує півдюжини пляшок кока-коли, приходить додому, змішує їх і п'є... одну склянку, другу — до самого дна.

Або:

«Купуйте тільки хліб фірми «Гуд бред»!.. Купуйте тільки хліб фірми «ДжіБі»!»

І людина, яка роками купувала тільки хліб фірми «Крісті», йде і вже купує тільки хліб фірми «ДжіБі».

Були нарікання, що така форма реклами є агресією в «святу фортецю людини» — її дім, що вона зводиться до несправедливого «психічного примусу», чого у «вільному світі» нібито не дозволяється робити. Але, як відомо, у «вільному світі» капіталістів, коли йде справа про прибутки, найжахливіші грабіжництва дозволяються законом, отже ніхто так і не знає, чи цей потворний спосіб реклами припинено...

«Їсти!.. Їсти!.. Їсти...» — бриніло в Сквергедовій голові.

Сквергед дивувався: чому їсти? Він же тільки що з'їв, запиваючи улюбленим бургундським, величезного філейного біфштекса, спеченого до напівготовності на деревному вугіллі, і відчував, що він і його здоровенький животик вповні задоволені — до вечері, коли з секретаркою підуть їсти раки за рецептом «термідор».

— Я не голодний! — сердито гукнув сам до себе містер Сквергед.

Але умовні рефлекси на їжу, немов голодного собаку, так і не покидали його. В голові, чергуючись, роїлись не думки про окунів, обвитих у кору берези і спечених в гарячому піску, не про філе у мадері і не про вина славнозвісних марок — містер Сквергед міг собі все це дозволити, але чомусь про хліб, м'ясо, масло і сушене молоко.

Скоро стало ясно: доктора філософських наук Едварда Сквергеда, якому фірма платила 50 тисяч доларів річно та ще й величенькі премії за найоплатніші ідеї (як за ідею невидимої реклами), недарма звали «людиною ідей». Його думки сплітались і переплітались, їхні триби зчіплювались у ритмічну послідовність, розум шукав розв'язки — і таки знайшов!

Аякже!

Адже першим актом нового президента США було його благородне рішення надати голодним американцям по... п'ять центів денно на душу для закупки хліба, масла, м'яса, сушеного молока.

Слід при цьому згадати, що таких американських душ, за скромним підрахунком самого уряду, який в таких випадках ніколи не перебільшує, назбиралося вже понад чотири мільйони. Для них скінчились всякі інші подачки і перед ними роззявила свою пащу голодна смерть...

Містер Сквергед блискавично думав: кризи і депресії, зростаюче хронічне безробіття — тепер уже перманентне, бо машини витісняють людей, а машини, як відомо, їсти не хочуть і заробітну плату їм не платять — «чи може уціліти країна, яка має таку організацію і таку систему правління»? Сам він, як і його президент, аж ніяк не мав «впевненості в тому, який буде результат», але його винахідливий розум шукав ясної відповіді.

Безробітні... Земляні собаки (і ведмеді!)... Зимова сплячка... Не треба їсти... Безробітні...

— Аякже! — гукнув радісно містер Сквергед.

Він буквально влетів у величезний кабінет віце-президента фірми і відповідального за департамент по ідеях Когена і з розгону закричав:

— Маю блискучу, просто геніальну ідею! Розв'яжемо проблему безробіття — бодай на зиму! Врятуємо душу капіталізму!..

— Спокійно, спокійно, — сказав тихо містер Коген, який завжди холодно контролював свої нерви, навіть тоді, коли рахував власні гроші. — Розкажіть про свою геніальну ідею.

— Чи знаєте, який сьогодні день? — вже трохи спокійніше запитав містер Сквергед свого боса. — Не знаєте? Сьогодні отой славний звірок, земляний собака, мав би пробудитись од зимового сну, вийти з нори і показатись людям. Але він не вийде — де там, у таку паскудну погоду. Спить. Сплять також ведмеді. І не потребують їжі! Чому? Хай наші вчені вивчать метаболізм цих звірів, знайдуть причину, чому вони зимою сплять і не потребують їжі — і ми, бодай зимовою порою, розв'яжемо проблему безробіття. Навчимо безробітних спати— і не їсти. Чи не геніальна ідея?

Ця ідея розхвилювала навіть спокійного, холодного віце-президента.

— Нікому ані слова! — перестеріг він. — Ідея — геніальна! Мусить залишитись зверхсекретною. Треба зв'язатися з урядом. Він може—він мусить, без шуму і галасу, асигнувати гроші з секретного фонду Аллена Даллеса на вивчення причин, чому деякі звірі взимку сплять і не потребують їжі. Так, ця ідея може послужити для врятування нашої вільної системи...

Ніхто точно не знає, що сталося далі, що діється й тепер. Відомо, що призначено велику групу вчених і асигновано велику суму грошей на вивчення якоїсь «зверхсекретної ідеї». Відомо також, що вдячні мільйонери авансом винагородили містера Сквергеда цілим мільйончиком.

Сам д-р Сквергед, якого часом допускають до секретної групи вчених — він же вигадав геніальну ідею, — дуже поспішає. При кожній нагоді він схвильовано запитує:

— Знайшли причину?

— Ще ні, — відповідають йому.

— Але коли ж, коли ви її знайдете? — кричить містер Сквергед. — Країна з такою організацією і такою системою правління, як наша, може й не уціліти, доки ви її знайдете. Чи ви цього не розумієте?!

Микита ВІШТА.

Торонто (Канада).

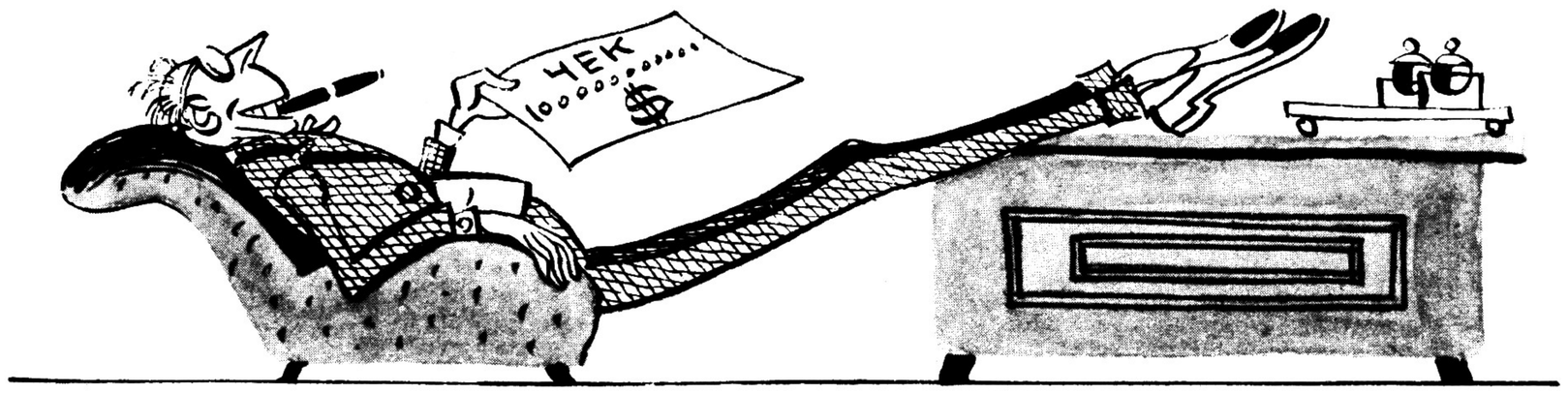

іноземна САТИРА

Венера: — До мене летить росіянин!
Марс: — А мене, пані, більше полюбляє Америка.

(«ШПИЛЬКИ». Варшава).

Без слів.
(З Румунської виставки картин).

Щит Чомбе.
(«СТЪРШЕЛ», Софія).

Криза: — Ти від мене не втечеш!..
(Худ. БАЙЄР-РЕД. Берлін).

Його останній поклін.
(«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ». Берлін).

— Треба рішуче покласти край таким вимогам раніш, ніж вони погублять нашу сильну, багату, могутню країну.

(Худ. ГАБРІЄЛЬ. Англія).

Капіталіст. — Що це за домагання! Я теж хочу мати більше прибутків, але ж не влаштовую демонстрацій!

(«УРЗІКА». Бухарест).

Еволюція галльського півня.
(«КАНАР АНШЕНЕ». Париж).

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

«СВЯТЕ ПИСЬМО» КАРДИНАЛА СПЕЛЛМАНА

Американський кардинал Спелльман запевняє віруючих, що він денно і нічно тільки те й робить, що молиться богові за спасіння їхніх душ. А все земне, різні там політичні суперечки чи, скажімо, боротьба партій, — це його не обходить.

Але святий отець попався недавно на гарячому. Видав він великим тиражем чергову, нібито зовсім невинну релігійну книжку. На обгортці намальовано великого хреста, і в перших рядках — лише про бога та про божественні справи написано.

Почали ту книжку безкоштовно віруючим по всіх церквах у Сполучених Штатах роздавати. Читайте, мовляв, люди добрі, і славте господа-бога нашого...

Читають люди й очам своїм не вірять. То на обгортку дивляться, то назву перечитують... Дивуються віруючі: яке відношення написане тут має до віри?

І справді, під виглядом релігійної літератури віруючим накинули злісну провокаційну писанину. Хрест на обгортці і перші рядки про божі справи — то лише хитре маскування. А вся книжка — чергова антикомуністична витівка американських мракобісів. На багатьох сторінках Спеллман повчає віруючих, як треба розпізнавати комуністів. І не лише комуністів, а й усіх тих, хто їм співчуває.

Та як повчає! Які тонкощі викладає! Сам сенатор Маккарті, будь він тепер живий, луснув би від заздрощів...

Багато читачів цієї книжки обурилися: чому це свята церква втягує їх у подібні справи?

На це Смеллман, не моргнувши оком, заявив, що боротьба проти комунізму — свята справа і що все, написане в цій книжці, сам бог робити звелів...

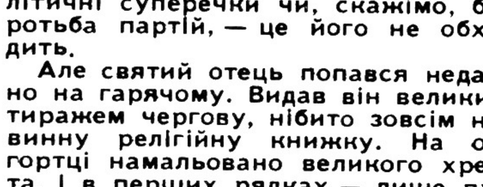

ЗАСЛУЖИВ...

Теперішній боннський віце-адмірал Фрідріх Руге — персона відома. Адміральські погони він одержав за вірну службу Гітлерові.

Гітлерівські морські пірати під командуванням Руге лютували в Польщі та Франції, Бельгії та Голландії. Вони пускали на дно пароплави з мирними людьми. Одне слово, після розгрому Гітлера Фрідріх Руге цілком заслужено потрапив до списків головних воєнних злочинців.

Висіти б адміралові на шибениці, та знайшлися у нього високі захисники. Американські! Не минуло й року, як випустили вони Руге на всі чотири вітри...

Фрідріх Руге в боннському царстві, звичайно, недовго тинявся без діла. Ось уже знову на ньому адміральські погони, а ось він уже обняв посаду головнокомандуючого боннським військово-морським флотом.

Після війни минуло п'ятнадцять років, і американські власті знову згадали про Фрідріха Руге. Звичайно, не для того, щоб судити гітлерівця, як воєнного злочинця. Ні, у Вашінгтоні згадали тепер про нього, щоб нагородити високим американським військовим орденом «За заслуги».

За які такі заслуги? За потоплених мирних людей чи за відродження боннського флоту на старий гітлерівський зразок з гітлерівськими адміралами та офіцерами на чолі?

Які ж іще можуть бути заслуги в катюги?

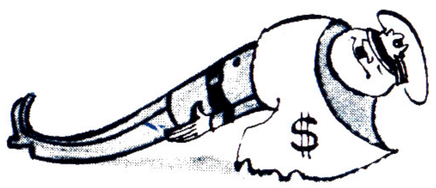

ОГОЛОШЕННЯ та обяви про іноземні справи

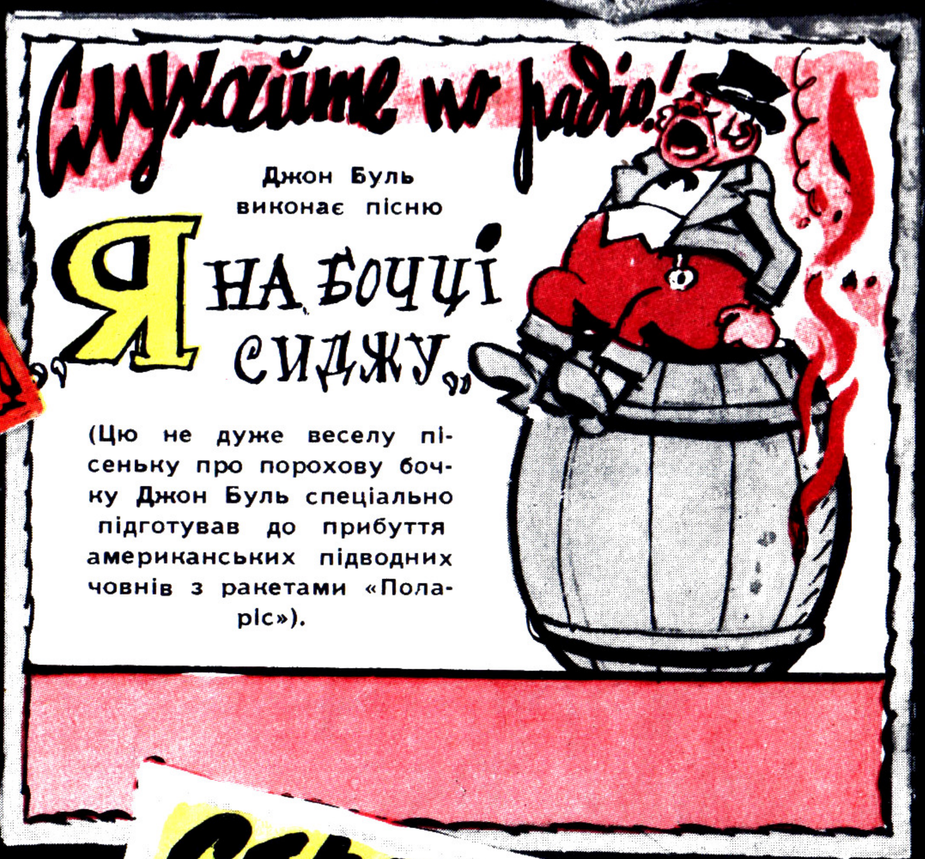

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Кури: — Ха-ха! Ставка в селі нема, а він моряка з себе корчить!

ВЕДМЕЖА ДОПОМОГА

(БАЙКА)

Ведмідь читав від Курочки листа,
На хитру Лиску скаржилася та:
— Мій батечку, життя мені немає,
Дітей Лисиця в мене забирає.
Іще як був живим, торік,
Шакалові писав мій чоловік,
Та з'їла вже його Лисиця...
Обороніть і заступіться!

Ведмідь подумав: «Негаразд
Лисиця робить. Ми уже не раз
На неї скарги розбирали...
Хіба ж на те її ми призначали?»
Вмить резолюцію наклав,
Додав папір від себе, як годиться,
І по інстанції до Вовка надіслав.
А Вовк листовно строго наказав,
Щоб справу розібрала та ж Лисиця...

Ведмідь зробив усе, що міг.
Скаржниці він, звичайно, допоміг,
Та допомога, подана Ведмедем,
Обійдеться тій Курочці не з медом.

Степан КНИШ.

м. Лохвиця.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛЬОТ

Пошту возять по-різному. На поїздах, на пароплавах, на літаках. Там, де багато снігу, на оленях, а там, де багато піску, на верблюдах. Але не в тім штука, на чім возити, штука — як возити.

На території Вінницької області шляхи листоношам не перетинають бархани або крижані тороси. Потрапити з обласного центру в найвіддаленіший район можна за кілька годин. І не обов'язково літаком. Можна звичайною автомашиною. Люди так і роблять. А пошта не так. Спробуйте надіслати лист з Хмільника до Вінниці. Мине 3—4 дні, доки потрапить він адресатові до рук. З Вінниці до Хмільника не швидше. З Хмільника в навколишні села майже так само.

Таку жвавість виявляють працівники Хмільницького райвідділу зв'язку. Мабуть, змагаються вони з своїми колегами із Чернівецького райвідділу зв'язку (там же таки, на Вінниччині). Чернівецькі поштарі теж чомусь не люблять поспіху. Забувають вони, що в їхній роботі відома приказка мусить так звучати: «Не поспішиш — людей насмішиш».

Послала сестра братові поштою запрошення на весілля, а брат, завдяки дуже «розторопним» поштарям, ледве на родини встиг.

Перчанський вертольот вилітає на Вінниччину. Перець має намір дослідити особливості роботи вищезгаданих поштарів. Певне, доведеться запропонувати «Винотрестам» користуватися послугами пошти. Дешево й зручно. Клопоту ніякого. Налив вина у бочку та й відсилай поштою. Відіслав молодим, одержав старим, високоякісним.

На Вінниччині вертольот не має змоги довго затриматися, бо його на Сумщині чекають, у Краснопільському районі. Начальник Краснопільської райконтори зв'язку І. У. Пасічний чекає. У нього з листами щось теж трохи не той... Повільно листи йдуть. Має Пасічний надію вертольот підпрягти, щоб скоріше було.

Чекайте нас, Ігоре Устимовичу, тільки-но вертольот на Вінниччині впорається, так відразу й до вас прилетить!

ПОРАДА ГОЛОВІ

«Голова радгоспробкоопу Херсонської райспоживспілки т. СТАШИЛОВ дозволив у молочному ларку (біля школи № 35) продавати горілку. Тепер той ларьок план виконує!..»

(З листа до редакції).

Хвала тому, хто продавать гірку
Додумався в молочному ларку!
Але щоб зайві припинить розмови,
На вивісці до слова «Молоко»
Додати слід «...скаженої корови».
І все там стане на свої місця,
І вже ніхто не скаже ні слівця.

П. ГАЙ.

КАГАНЧИК НА СПОГАД

Дід Лукіян має рід великий, аж у двох районах живуть його сини, дочки й онуки. Рідня його шанує і не цурається.

І от вирішив дід піти якось увечері до дочки в гості.

Вийшов дорогою на пагорб, став і дивиться: що за мара? Увесь його Більшовцівський район вогнями залитий. А в сусідньому темнота. У Дем'янові темно, у Бурштині і Поділлі два-три вогники блимають...

Коли це їде машина з Дем'янова. Зупинив дід, щоб розпитати. Аж то сам голова колгоспу «Дружба» т. Краєвський. Старий його і питає:

— Що то за знак, що по вашому району темно?

— Такий знак, що краще і не знати! Тільки-но сяде доярка до корови, а воно блим-блим і погасло. Як не в обід дадуть з Бовшівського цукрокомбінату струм, то опівдні, а вранці і на сміх не буває. Так наш Бурштинський район раз у раз і відключають.

— Це не по-сусідськи, — промовив дід. — Ви б на них пожалілися!

— Жалілися, діду, і в Більшовцівський райвиконком і в Сільелектро. І до самого директора комбінату волали, і в облвиконком...

— І що?

— Або несправною турбіною, або недолугим казаном од нас одбиваються, а світла не дають.

Повернувся дід додому і, кажуть, налагодив серійне виробництво каганців.

Тільки не на продаж. Він не такий, щоб на чужій біді наживатися! Подарунки готує. З дарчим написом каганчики робить для директора Бовшівського цукрокомбінату т. Яковенка. Обіцяє усіх, хто сусідньому Бурштинському районові електроенергії не дає, забезпечити персональними каганцями.

О. ПОЛІЩУК.

Станіславська область.

КАТЕРИНА друга

Біла хата, край села,
Під вікном калина.
Там живе сім'я мала —
Катря й Катерина.

В мами з премій — патефон
І медаль за доблесть...
Ненька вславила район,
А дочка — всю область.

По роботі і красі
Знає вся округа.
І зовуть її усі:
Катерина друга!

«Зоо...правила»
І «вет...» —
Все під силу Каті.
А точніше — весь секрет
У її завзятті:

І на фермі — як вогонь,
І на сцені в драмі...
А характером, либонь, —
Фору дасть і мамі.

Спробуй корм не підвези —
Не минути сварки.
Вже хапала три рази
Голову за барки!

Невгомонна і крута.
Проти хиб — агресор.
Лиш як лекції чита —
Чемна, як професор!

Русі коси до плеча.
Хустка білосніжна.
А як Петю зустріча —
Мов голубка, ніжна!

Тормошить не тільки нас
Дівчина дбайлива,
Побувати знайде час
І в колгоспі «Нива».

(Хоч годинку, чи хоч дві...
Спокою — нікому!).
Попада там голові
Більш, як од райкому:

Підбира такі слова
Те дівча хоробре,
Що лиш мнеться голова
Та бурмоче: — Добре!..

У завзятті не згаса,
Чи мороз, чи хуга —
Наша гордість і краса —
Катерина друга!

Вже возили в літачку
З досвідом і в Бершадь...
І радіє за дочку
Катерина перша!

З Чорномор'я до Москви —
Шана їй в заслугу!
Тож наслідуйте і ви
Катерину другу.

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Як горохом об стінку...

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПРАВДУ СКАЗАВ

Прийшов якось чоловік додому, та й каже сумно своїй жінці:

— Пан наказав відвести йому за несплату податків нашу яліжку...

А жінка саме поставила на стіл горщик з гарячою картоплею в мундирах. Чоловік аж повеселішав, бо й справді-таки голодний був.

— Спасибі богу, — каже, — що для нас хоч картоплю створив. Тож і нам є з кого шкіру дерти. Дасть бог, колись і з панів здерем.

— Правду кажеш, чоловіче, — відповіла жінка і ближче присунула до нього горщик.

Записав у селі Конюшки Семенівські, Рудківського району, Львівської області, В. ЗІНЕНКО.

ЯК ТРАВА ВСТАЛА

Найнявся раз циган до пана траву косити. Наївся добре ранком і пішов на поле з косарями. Тільки що коси зняли, а циган каже:

— Та хіба пообідаємо зразу, а тоді вже будемо косити. Встигнемо ще на пана наробитись.

Пообідали.

— Тепер відпочиньмо трохи! — каже циган. Відпочили.

— Та хіба ще й підвечеряєм!

Підвечеряли, полягали. Сплять до вечора. А ввечері приходять додому.

— Покосили все? — питається пан.

— Покосили, — каже циган, — але ми так змучились, що не зашкодило б нам дати ще трохи сала.

— Овва, давати вам чотири рази їсти, та ще і сала! Та це забагато! — каже пан.

— Як не хочете дати сала, то щоб вам до завтра трава знову встала! — сказав циган і пішов геть.

Виходить другого дня пан на поле і бачить, що трава стоїть, як і стояла.

— Чи не краще було мені дати циганові сала, а тепер знову доведеться наймати косарів! — з жалем вигукнув пан.

Повідомив А. Ю. ТЕЛИЧКО з м. Ужгорода.

ПОХВАЛИВСЯ...

Одного разу із міста їхав пан і по дорозі підвіз селянина. От панові захотілося похвалитися своєю ученістю, і він гоноровито сказав селянинові:

— Я учився аж 20 років!

Селянин трохи подумав та й каже:

— Невже ж ото ви, паночку, такі дурні були, що вас так довго учили?

Повідомив В. І. ІЛЬЄНКО з с. Смотрики, Полтавської області.

ЯК ПАН КАЗОЧКУ СКЛАВ

Покликав пан свого наймита та й каже йому:

— Слухай, Іване, чому це ти про мене казочки складаєш та по селу пускаєш? Хіба тобі погано живеться у мене? Я ж тебе одягаю, годую тим, чого, може, й сам не їм.

Вислухав Іван та й каже:

— А оце вже, пане, ви самі казочку склали. Бо одягу не даєте і харчі погані.

Повідомив І. ЯЛОВЕНКО з м. Запоріжжя.

ПОЯСНИВ

Це було ще до революції.

На сільському сході виступав якийсь панок, що приїхав з земської управи. Свою промову він закінчив словами:

— Я гуманний чоловєк, і прогрес — моя ідея.

Один селянин, який стояв ззаду, спитав у свого сусіда:

— А що то він сказав?

— Та каже, що був гуменним, та прокрався, а тепер не знаю, де я.

ЧИ ВРОДИЛА ГРЕЧКА

На ярмарку в містечку зустрілися двоє знайомих. Вони були з різних сіл і не бачилися вже більше року. Один з них і питає другого:

— А що, Петре, вродила у вашому селі цього літа гречка?

— Та хто сіяв, то ще півбіди, а хто не посіяв, то геть нема нічого.

Повідомив І. М. ГРИГОРЕНКО з с. Вороньків, Борispільського району, Київської області.

Мал. Л. КАПЛАНА

Зворотна сторона медалі.

МЕТАМОРФОЗА

Професор в клубі дві години
Цікаву лекцію читав, —
Як з мавпи труд створив людину,
Як він їй силу й розум дав.

І ось один стиляга модний
Питання з ходу вжарив тут:
«А чи не можна, щоб сьогодні
Людину в мавпу обернуть?..»

«Що ж, це була, — професор кинув, —
Я вам охоче поясню:
Якщо забула труд людина,
Перевертається в тварину,
Та вже не в мавпу,
а в свиню...»

Яків ШУТЬКО.

м. Полтава.

ФЕЙЛЕТОН ПРО САМОГОН

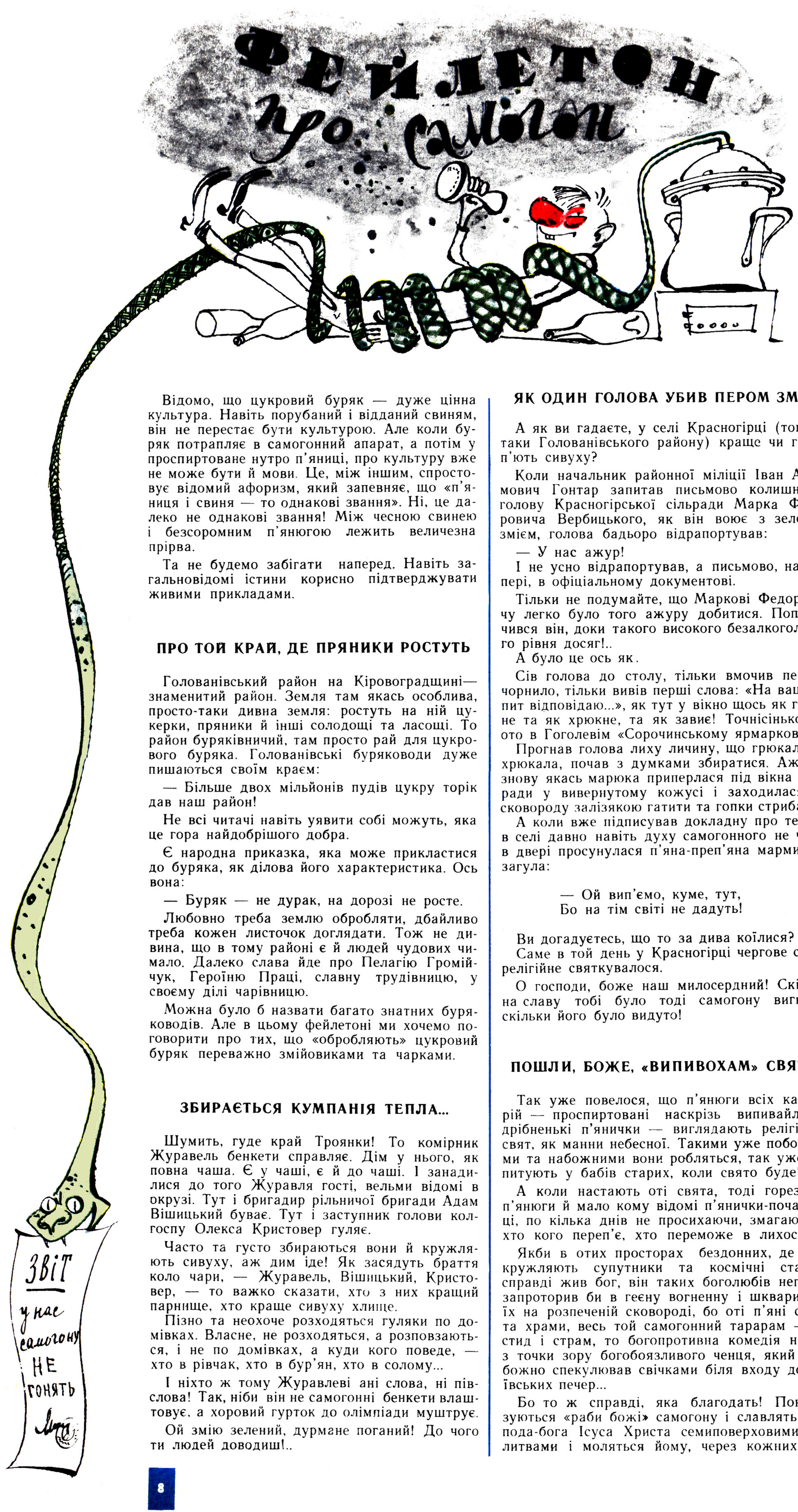

Відомо, що цукровий буряк — дуже цінна культура. Навіть порубаний і відданий свиням, він не перестає бути культурою. Але коли буряк потрапляє в самогонний апарат, а потім у проспиртоване нутро п'яниці, про культуру вже не може бути й мови. Це, між іншим, спростовує відомий афоризм, який запевняє, що «п'яниця і свиня — то однакові звання». Ні, це далеко не однакові звання! Між чесною свинею і безсоромним п'янюгою лежить величезна прірва.

Та не будемо забігати наперед. Навіть загальновідомі істини корисно підтверджувати живими прикладами.

ПРО ТОЙ КРАЙ, ДЕ ПРЯНИКИ РОСТУТЬ

Голованівський район на Кіровоградщині— знаменитий район. Земля там якась особлива, просто-таки дивна земля: ростуть на ній цукерки, пряники й інші солодощі та ласощі. То район буряківничий, там просто рай для цукрового буряка. Голованівські буряководи дуже пишаються своїм краєм:

— Більше двох мільйонів пудів цукру торік дав наш район!

Не всі читачі навіть уявити собі можуть, яка це гора найдобрішого добра.

Є народна приказка, яка може прикластися до буряка, як ділова його характеристика. Ось вона:

— Буряк — не дурак, на дорозі не росте.

Любовно треба землю обробляти, дбайливо треба кожен листочок доглядати. Тож не дивина, що в тому районі є й людей чудових чимало. Далеко слава йде про Пелагію Громійчук, Героїню Праці, славну трудівницю, у своєму ділі чарівницю.

Можна було б назвати багато знатних буряководів. Але в цьому фейлетоні ми хочемо поговорити про тих, що «обробляють» цукровий буряк переважно змійовиками та чарками.

ЗБИРАЄТЬСЯ КУМПАНІЯ ТЕПЛА...

Шумить, гуде край Троянки! То комірник Журавель бенкети справляє. Дім у нього, як повна чаша. Є у чаші, є й до чаші. І занадилися до того Журавля гості, вельми відомі в окрузі. Тут і бригадир рільничої бригади Адам Вішицький буває. Тут і заступник голови колгоспу Олекса Кристовер гуляє.

Часто та густо збираються вони й кружляють сивуху, аж дим іде! Як засядуть браття коло чари, — Журавель, Вішицький, Кристовер, — то важко сказати, хто з них кращий парнище, хто краще сивуху хлище.

Пізно та неохоче розходяться гуляки по домівках. Власне, не розходяться, а розповзаються, і не по домівках, а куди кого поведе, — хто в рівчак, хто в бур'ян, хто в солому...

І ніхто ж тому Журавлеві ані слова, ні півслова! Так, ніби він не самогонні бенкети влаштовує, а хоровий гурток до олімпіади муштрує.

Ой змію зелений, дурмане поганий! До чого ти людей доводиш!..

ЯК ОДИН ГОЛОВА УБИВ ПЕРОМ ЗМІЯ

А як ви гадаєте, у селі Красногірці (того ж таки Голованівського району) краще чи гірше п'ють сивуху?

Коли начальник районної міліції Іван Артемович Гонтар запитав письмово колишнього голову Красногірської сільради Марка Федоровича Вербицького, як він воює з зеленим змієм, голова бадьоро відрапортував:

— У нас ажур!

І не усно відрапортував, а письмово, на папері, в офіціальному документові.

Тільки не подумайте, що Маркові Федоровичу легко було того ажуру добитися. Попомучився він, доки такого високого безалкогольного рівня досяг!..

А було це ось як.

Сів голова до столу, тільки вмочив перо в чорнило, тільки вивів перші слова: «На ваш запит відповідаю...», як тут у вікно щось як грюкне та як хрюкне, та як завиє! Точнісінько, як ото в Гоголевім «Сорочинському ярмаркові»!

Прогнав голова лиху личину, що грюкала та хрюкала, почав з думками збиратися. Аж тут знову якась марюка приперлася під вікна сільради у вивернутому кожусі і заходилася об сковороду залізякою гатити та гопки стрибати...

А коли вже підписував докладну про те, що в селі давно навіть духу самогонного не чути, в двері просунулася п'яна-преп'яна мармиза й загула:

— Ой вип'ємо, куме, тут,
Бо на тім світі не дадуть!

Ви догадуєтесь, що то за дива коїлися?

Саме в той день у Красногірці чергове свято релігійне святкувалося.

О господи, боже наш милосердний! Скільки на славу тобі було тоді самогону вигнано, скільки його було видуто!

ПОШЛИ, БОЖЕ, «ВИПИВОХАМ» СВЯТО!

Так уже повелося, що п'янюги всіх категорій — проспиртовані наскрізь випивайла й дрібненькі п'янички — виглядають релігійних свят, як манни небесної. Такими уже побожними та набожними вони робляться, так уже випитують у бабів старих, коли свято буде!

А коли настають оті свята, тоді горезвісні п'янюги й мало кому відомі п'янички-початківці, по кілька днів не просихаючи, змагаються, хто кого переп'є, хто переможе в лихослів'ї.

Якби в отих просторах бездонних, де нині кружляють супутники та космічні станції, справді жив бог, він таких боголюбів негайно запроторив би в геєну вогненну і шкварив би їх на розпеченій сковороді, бо оті п'яні свята та храми, весь той самогонний тарарам — то стид і страм, то богопротивна комедія навіть з точки зору богобоязливого ченця, який безбожно спекулював свічками біля входу до київських печер...

Бо то ж справді, яка благодать! Понализуються «раби божі» самогону і славлять господа-бога Ісуса Христа семиповерховими молитвами і моляться йому, через кожних два кроки раком стаючи. А деякі до того доходять, що богові й душі оддають. По Голованівському району чимало було торік таких «жертвоприношень».

Буває, припуститься хімік-самогонник конструктивної чи технологічної помилки і замість зеленого змія вижене смердючі помиї, здатні найсильнішого бика до бога відправити...

Чи заїде якийсь побожний випивайло свого горілчаного брата пляшкою по черепу або за частування подякує йому довжелезною ломакою, а то й залізякою..

Чи залізе нагазований раб божий у якусь глибоку баюру або в яр гепнеться і відіб'є свою проспиртовану печінку...

Гей, змію зелений, поганий дурмане! Зводиш ти своїх прихильників не тільки з ума, а й з білого світу...

І легко тобі, змію, там панувати, де воюють з тобою так, як у Красногірській сільраді воював голова, якого люди недавно на вороних прокатали...

ВІД СИВУХИ Й СВИНЯМ ГОРЕ...

Біда колгоспові, біда громаді від отого злого зілля! Та й тваринам часто дістається від нього.

У селі Злинка (у тій же Кіровоградській області, тільки вже в Маловисківському районі) недавно артільні свині ледве не пропали від самогону.

А сталося це так. Довго колгоспники дивувалися: чому завідуючий свинофермою Олексій Прохоров з кожним днем стає веселішим, а свині, навпаки, на очах худнуть, миршавіють? Завфермою ходить червоний, аж горить, під стріху страшно підводити, а свині уже аж сині, вже й щетині ні на чому триматися...

Та розкусили люди, в чому секрет. Злигався завідуючий фермою з членом ревізійної комісії Миколою Тетеріним та й почав свиней обкрадати. Крали корм і вимінювали потихеньку самогон за нього.

Отакі хитруни! Тепер у Злинці нове диво: в усіх свиней стали вуха рожевими. І знаєте, чому? Тому, що вони й досі червоніють, як згадають, за яку гидоту віддавали Прохоров і Тетерін їхню смачну дерть...

Що й казати, неприємні фізіономії у тих, що п'ють.

Не ліпші вони і в тих, що їм ллють та наливають.

ЗНАЙШЛИ КАРОНЬКУ НА ШИНКАРОНЬКУ

Живе в селі молодиця. Добра така, сумирна. Всім вона допомагає, всім тільки добра бажає. От жаль тільки, що деякі лихі люди в'їлися в неї, все підкопуються...

Її хату знає вся округа. А п'яниці навіть після сьомої чарки серед найтемнішої ночі знаходять її. Таким гостям молодиця завжди рада. Витягає заяложену сулію з смердючою колотухою, наливає:

— Пийте...

І ціну найвищу править, бо:

— Ви ж самі бачите, яка чиста самогонка! Для себе трохи вигнала...

І хай від тієї «чистоти» горять животи, хай дуріють п'яниці, як від блекоти. У шинкарки калитка повнішає, — чого їй більше треба?

От про таку шинкарку, про Надію Запорожець, якось і написали люди в редакцію маловисківської газети. А редакція звернулася до міліції: розслідуйте, будь ласка, закрийте «лавочку»...

Міліція піймала крутійку на гарячому і негайно ж відповіла:

«Факти підтвердились. Самогонницю Н. Запорожець попереджено...»

Попереджено! Це вам не шуточки.

Це страшна, сувора кара.

Жаль тільки, що не уточнила міліція, про що саме попереджено шинкарку.

Чи щоб міцнішу гнала? Чи, може, щоб краще ховала та обережніше продавала?

Гей, змію зелений, поганий дурмане!

Добре тобі у тім краї, де так суворо за самогоноваріння карають, так нещадно підрубують коріння самогоноваріння, так сильно б'ють тих, що сивуху п'ють, і тих, що її наливають!

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Мал. К. ЗАРУБИ

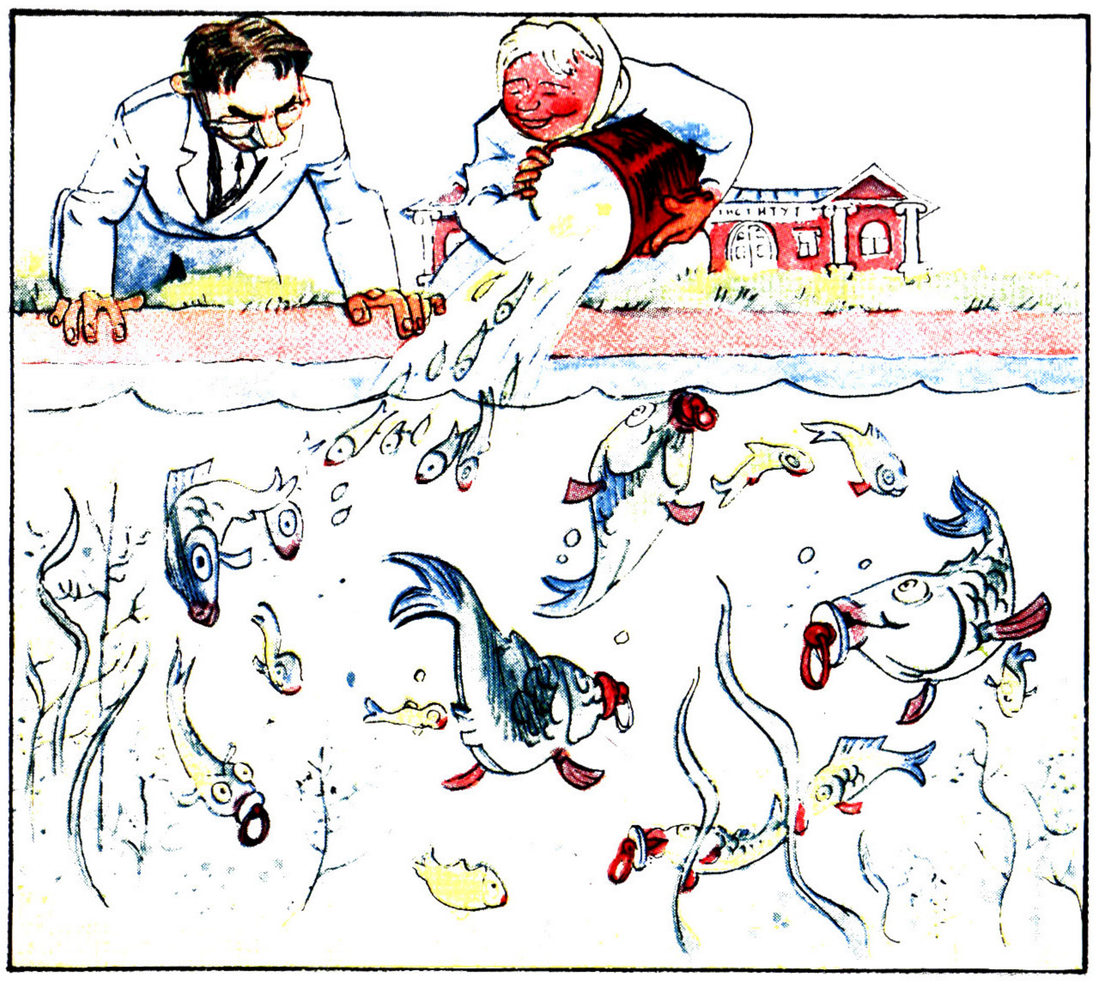

Рибний інститут виводив рибу...

Дорогий Перче! Коли ми звернулися до директора Парафіївського цукрозаводу (Ічнянський район на Чернігівщині) т. Сенчика з проханням не труїти промисловими відходами рибу в наших ставках, він відповів: «Можете на мене скаржитись!». Бачиш, який він добрий, цей плюндрувальник природи. Навіть скаржитись на себе дозволяє! Допоможи нам, Перче, приборкати його! (З листа до редакції).

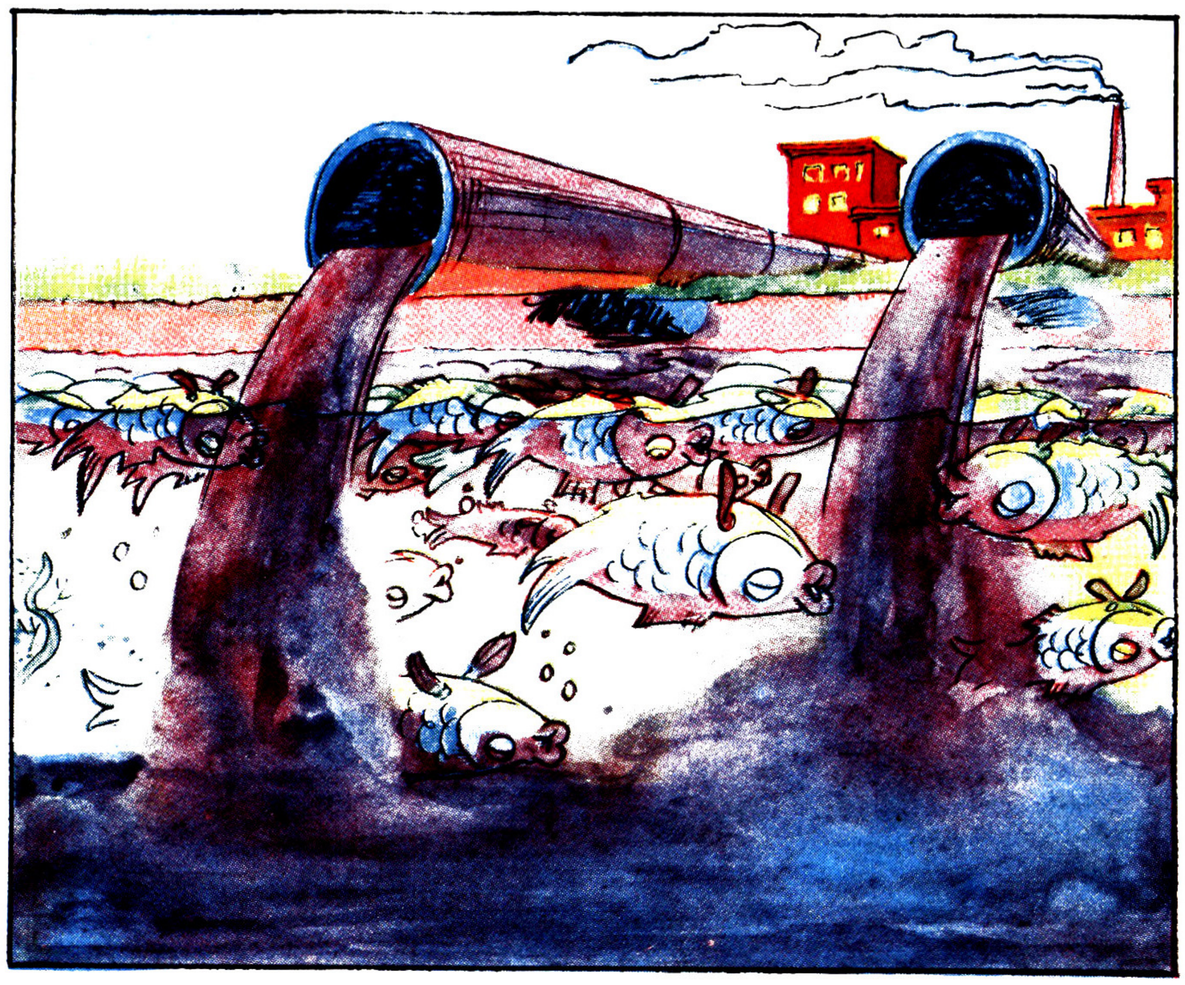

а цукрокомбінат вивів!

ЕХ!..

Єсть така народна пісня:
«Ой, розцвіла рожа край вікна,
Ой, мала я мужа,
Ой, мала я мужа, пияка.
Він нічого не робить, тільки п'є.
А прийде додому,
А прийде додому, жінку б'є».

І знаєте, про кого оцю пісню складено? Складено її про такого п'янюгу і хуліганюгу, як Фурманчук Василь Якович.

Хай усім буде відомо, де живе оцей бешкетник. Хай стане відомо і голові сільради села Мовчани.

Хай через Київ довідаються і голова Жмеринської районної Ради депутатів трудящих.

Та хай, не станемо ховати, про отакого лобуряку взнають і в Жмеринському райкомі партії.

Бо ж Фурманчук Василь живе в селі Мовчани, Жмеринського району, Вінницької області.

Що ж робить оцей п'янюга-горлохват?

А робить він ось що: з дому все хапає, і на стороні за безцінок пропиває.

Пропив хліб, кури, гуси... Хотів і хату пропити, так ніхто не купує.

Нажлуктиться ото по саму зав'язку, а тоді приходить додому і б'є жінку, б'є дітей.

Дружина Фурманчука — Ніна Фурманчук, славна жінка. Мати-героїня, яка народила і виховує одинадцять душ діток.

Подумайте — одинадцять діток виховує! Та таку жінку слід на руках носити. Шанувати її й поважати.

І як же сталося, що тиран знущається над славною людиною? Знущається люто і прилюдно.

Позичте ж хоч очей тим, хто оцього дикунства не бачить!

А ні, то ми з Києва вишлемо. Добрі очі вишлемо. Засвітять і тим, хто їх не має, і тим, хто оцьому злодійству потурає.

ДОРОГИЙ ПРАКТИК

Практика — велике діло. Подивіться хоч би на Федора Матвійовича Стебновського. Того самого, що у Херсоні живе. Він вам розповість, як-то можна без будь-якої юридичної освіти юристом себе проголосити, та ще й всупереч законам приватною практикою займатися.

Самозваний юрист практикує на... законній підставі. Уклав договір з правлінням колгоспу ім. Кірова на юридичне обслуговування, обумовив собі місячної зарплати не мало не багато — двісті десять карбованців на місяць та інші вигоди.

Дуже полюбив наш Федір Матвійович їздити по великих містах колгоспні інтереси відстоювати. Та й як не полюбити, коли йому з колгоспної каси виплачують по п'ять карбованців добових. А щоб твердо стояв він за колгоспну вигоду, пересувається Федір Матвійович виключно у м'якому вагоні.

Роз'їзди Федора Матвійовича на колгоспних фінансах неабияк позначилися: мало не в п'ять тисяч карбованців вскочили!

І хоч загальні збори колгоспників досі цього договору і цих видатків не затверджували, — юриста тільки посміхається — пливуть колгоспні грошики у кишеню!

Придивився прокурор Херсонського району до приватних вправ цього практика і виніс протест проти незаконного договору та проти тринькання артільних грошей.

Добре прокуророві — він юрист дипломований, на державній роботі, а як було відбиватися від нього малописьменному практикові?

Як же ви думаєте, хто переміг: чи дипломований юрист-прокурор, чи наш дорогий практик?

Звичайно, практик. Правління з ним ні за що не хоче розлучатися. Бо районний прокурор, у відрядження їдучи, посилок головному бухгалтерові колгоспу Ашихману не посилав, а Стебновський посилав і не раз!

Практика — велике діло і дорого коштує!

М. ЧОРНУХА.

НЕ КАЗКА

Мал. А ВАСИЛЕНКА

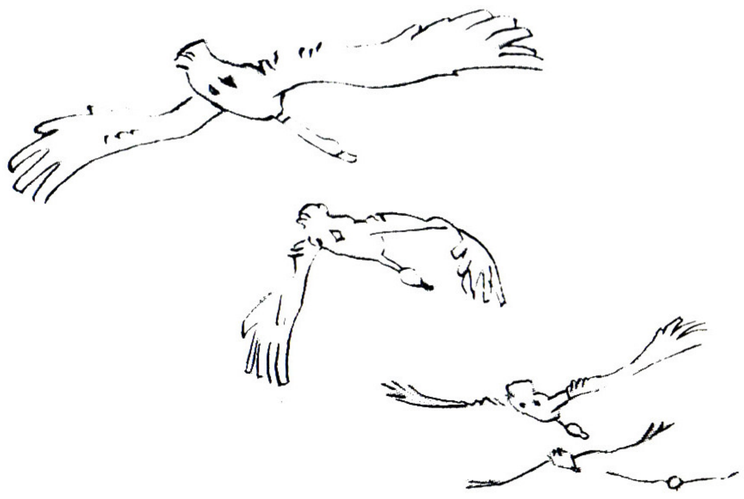

— Гуси, гуси, гусенята! Візьміть мене на крилята...

Друже Перче!

Допоможи нам розплутати клубочок, у якому опинився наш сільський клуб. Ще не так давно у ньому можна було культурно відпочити. А кілька місяців тому на його дверях як з'явився великий замок, так і досі висить.

Цікавишся, чому?

А тому, що сільрада вирішила передати клуб на утримання профспілкової організації радгоспу: приміщення, мовляв, її, хай вона і дбає про те, щоб робота велася.

Отак уже не один місяць сільрадівський Іван киває на радгоспівського Петра, а той, навпаки, на сільрадівського Івана, однак за культурно-масову роботу ніхто з них братися не хоче.

Може, Перче, ще й ти кивнув би в бік наших керівників?

Декому, кажуть, твоє кивання піддає бадьорості...

МОЛОДЬ СЕЛА
(вісім підписів).

с. Павленкове,
Лебединського району,
Сумської області.

Поспішаємо тебе втішити: той колодязь, що його копав київський трест «Прогеобурвод» на нашому Пиївському цукрозаводі, вже перестали копати.

Ми боялися, що трест за рахунок нашого заводу хоче просвердлити дірку аж на той бік земної кулі, але до цього діло не дійшло. Викопали прогеобурводівці яму глибиною в 105 метрів і на дні її закопали 105.120 карбованців (старими грішми). Добре, що так скінчилося. А що було б, якби прокопали аж на той бік земної кулі? Де б ми таких грошей взяли, щоб розплатитися?

Подякуй, Перче, працівникам тресту за те, що вони вчасно зупинилися.

А за те, що води не добули, ми їм самі вже якось подякуємо.

РОБІТНИКИ ПИІВСЬКОГО ЦУКРОЗАВОДУ.

Ржищівський район
на Київщині.

Ти, звичайно, чув про випадки, коли за деревами лісу не видно.

Але чи доводилось тобі чувати, щоб за лісом було мінеральних добрив не видно? Приїзди до нас у селище Радянське, Кримської області, то не тільки почуєш, а й побачиш, як біля станції вивантажують цінний будівельний ліс просто на гори міндобрив, а потім все це притрушують жомом. Жом гниє, будівельний ліс гниє, добрива псуються, і нікого це не обходить.

Спочатку ми думали, що то навмисне так роблять, щоб ліс знову ріс. Але ростуть тільки гори добрив, лісу і жому, та ще зростають збитки.

Шукай, Перче, добру замашну мітлу, щоб до міндобрив добратися, бо благенькою лихові не зарадиш.

І. ЯКУБОВСЬКИЙ

Селище Радянське,
Кримської області.

На нашому заводі «Електроарматура» є їдальня № 10. Невеличка вона, але директорові тресту їдалень та ресторанів т. Голоднюкові великий клопіт з нею. Напише про безладдя в їдальні заводська газета, директор відгукнеться: «Заходів ужито».

Час минає, діла йдуть вгору: вже про антисанітарію в їдальні пише обласна газета. І тут тов. Голоднюк мусить реагувати. «Заходів ужито», — знову пише він.

Добре, що заходи швидко вживаються, та негаразд, що вони виходять такі куценькі, — вистачає їх всього на два-три дні. Видно, Перче, не з того боку «заходить» наш директор!

І. НЕСТОРОВИЧ.
Л. КЕНИЧ.

м. Тернопіль.

Ось тобі коротенька задачка. Цікаво, як ти розв'яжеш її.

Треба визначити строк закінчення електрифікації нашого колгоспу ім. Кірова. Відомо, що офіціальні розмови про це ведуться ще з жовтня 1959 р., офіціальний договір про електрифікацію підписано в червні 1960 р., офіціальний строк закінчення робіт минув у грудні 1960 р., а в першому кварталі 1961 р. ніхто до роботи ще не приступав.

Якщо тобі, Перче, важко розв'язати задачу, звернися до нашого підрядчика — Хмельницької будівельної контори «Сільелектробуду» (головний інженер т. Бойко В. В.). Тамтешні хлопці-молодці хороші математики. Вони торік стягли з нас за розв'язання цієї задачі 80 тисяч карбованців.

Хай тепер стараються!

Г. ПАВЛИК,
секретар колгоспної парторганізації.

Ружичнянський район,
Хмельницької області.

ГОВОРИЛО Й БАЛАКАЛО...

Воно не тільки говорило й балакало. Воно ще й співало та грало. І спектаклі передавало, де що в світі робиться розповідало, людям життя скрашувало.

Воно — це радіо. Радіо, що прийшло в хати колгоспників колгоспу «Дружба», Великовраді-ївського району на Миколаївщині. Тамтешній колгосп «Дружба» власний радіовузол має. Отак воно говорило й балакало, грало й співало, а потім щось таке незрозуміле почалось. Як захарчить з репродукторів! Люди спочатку думали:

«Певне, диктор говорив, говорив, уморився, сердешний, та й задрімав, а мікрофона забув виключити. Тепер він хропе, а ми слухаємо».

Але харчало не день і не два, і всі зрозуміли, що диктор і не думав хропти.

Почали люди писати, куди слід, і воно, радіо себто, знову говорило й співало. А потім знову такі передачі почалися, ніби співаки, десь у Києві чи Москві співаючи, гарячу кашу їли. Співали ротами, гарячою кашею забитими. І так уже третій рік. Радіо то мовчить, то харчить, зате радіослухачі балакають. Балакають замість нього і про нього, та ще й пишуть у різні кінці.

А воно як не харчить, то мовчить, нібито не про нього й мова.

ХИТРИЙ ЛІСОСПЛАВ

На Вижницькому деревообробному комбінаті скупчилося багато гнилого товару, а збувати його нікому. Ніхто не хоче брати, хоч плач.

Але директор комбінату т. Філіппов знайшов вихід з цього непривабливого становища. Він наділив своїм товаром шоферів Косівського (на Станіславщині) автопарку: відвантажив їм дошки, потрібні для ремонту кузовів.

Одержали в автопарку ті дошки і жахнулися: по-перше — дошки гнилі, по-друге — різної товщини, по-третє — дуже дорогі.

А дорогими вони зробилися через те, що т. Філіппов не став чекати, поки косівці вивезуть дошки своїми машинами, а відвантажив їх залізницею.

На машині до Вижниці їхати 12 кілометрів. А дошки поїхали залізницею аж до станції Коломия. Тепер їх довелося возити машинами вже всі 50 кілометрів.

Возили, возили, а ремонтувати кузови все ж таки нічим.

Та що до того Філіппову! Він своє зробив — сплавив свій гнилий товар.

„СОРОК І СОРОК—РУБ СОРОК..."

Один командировочний у звіті писав так: «За відсутністю гарячого кип'ятку на станції, випито три літри пива. — 7.20. (У старій ціні, звісно)».

Умів чоловік логічно й практично сформулювати подорожні витрати.

Єсть митці на світі, їй-бо, єсть. Правда, голова Теплицької районної колгоспної будівельної організації Сократов та його права рука — відповідальний по буровибухових роботах Макарчук іншої практики дотримуються.

Скажемо прямо. Інженерові міжколгоспбуду т. Цибульському припекло очистити забої від глини в Положанському гранітному кар'єрі.

А раз припекло, то куди ж! Давайте, кажуть, закинемо вудочку до слухачів Теплицького училища механізації № 13. Чи не допоможуть?

Закинули. Слухачі погодилися допомогти очистити забої. Умови оплати за існуючими розцінками.

Робили добре, робили совковими лопатами. Допомогли міжколгоспбудові. Нарахували студентам за роботу — 492 крб. 48 коп.

Малувато нарахували, та й те «малувате» крутять, вертять — не виплачують.

Цілий рік «тягнуть резину»... Нарешті, зволили прислати довідку — виплачуємо...

По оцій довідці розраховано, мудріше і не вигадаєш.

Читаємо: «Відроблено 72 чоловіко-дні. Викинули 216 кубометрів, вартість кубометра — 2 крб. 28 коп. Разом — 492 крб. 48 коп.

Перевозка слухачів у кар'єр і назад — два рейси на день на відстані 20 кілометрів. Вартість проїзду за рейс — 50 крб. 80 коп. За шість рейсів — 364 крб. 80 коп. На руки слухачам належить — 127 крб. 68 коп.».

Розумненько підраховано. Одне керівники міжколгоспбуду забули — можна сказати, пропустили, не врахували одного пункту: «За те, що слухачі училища ходили по кар'єру і дихали положанським повітрям, вирахувати з означених ще — 127 крб. 68 коп.».

Щоб так на так.

Отакі ще в міжколгоспбуді бувають «економіческі» розрахунки!

К. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 21 журналу за 1960 рік було надруковано замітку «Невесела пісня» про те, що в с. Онуфріївці, Баштанського району, приміщення клубу в дуже поганому стані.

Як повідомив секретар виконкому Миколаївської облради т. А. Богомолов, після виступу Перця клуб відремонтовано. Вжито заходів до поліпшення його роботи. Крім того, колгосп «Комунар» будує в цьому селі новий клуб, який буде закінчено до 1 травня 1961 року.

★ Про те, що Харківський міськкооптторг, продаючи колгоспам Дергачівського району макуху, нав'язував їм по високих цінах зіпсовану рибу, говорилося у листі, вміщеному у журналі № 24 за 1960 рік.

Після виступу Перця, рішенням правління Харківської облспоживспілки заступника директора міськкооптторгу Ляшка з роботи знято, а головному бухгалтерові Савченку оголошено догану і запропоновано повернути колгоспам неправильно нараховані гроші.

★ Про порушення правил продажу спиртних напоїв у торговельній мережі м. Ніжина (Чернігівська область) розповідалося в листі нашого читача.

Виконком Ніжинської міськради повідомив редакцію, що ним вжито заходів до впорядкування торгівлі в місті. Зокрема, суворо заборонено продаж спиртних напоїв у скверах, парках та інших місцях відпочинку й поблизу промислових підприємств. Десятьох працівників торгівлі, що порушували ці правила, оштрафовано.

★ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про різні порушення в Сираївському ССТ (Козелецький район).

Голова Чернігівської облспоживспілки Г. Харута повідомив редакцію, що факти, наведені у листі, повністю ствердились. Безпідставно звільненого шофера ССТ А. Садового на роботі поновлено. Заробітну плату за вимушений прогул нараховано за рахунок голови ССТ Орешка Ф. Н. Неправильне рішення зборів пайовиків ССТ про видачу премій керівним працівникам ССТ скасовано, а одержані гроші запропоновано повернути до каси ССТ. Матеріали про продаж неоприбуткованої риби у Єрківському сільмазі передано слідчим органам.

Голову ССТ Орешка Ф. Н. та завідуючого Єрківським сільмагом Миненка О. Г. з роботи знято.

★ Відвідувачі Пустомитівської чайної (Львівська область) поскаржилися Перцеві на антисанітарію та безладдя, що панують у цій чайній.

Після перевірки факти повністю ствердились. Директора чайної Деде Г. Г. з роботи знято.

Вінегрет з перцем

Мал. Л. БОЙКА

Наклепник-заготувач.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Він забрав мій м'ячик!..

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

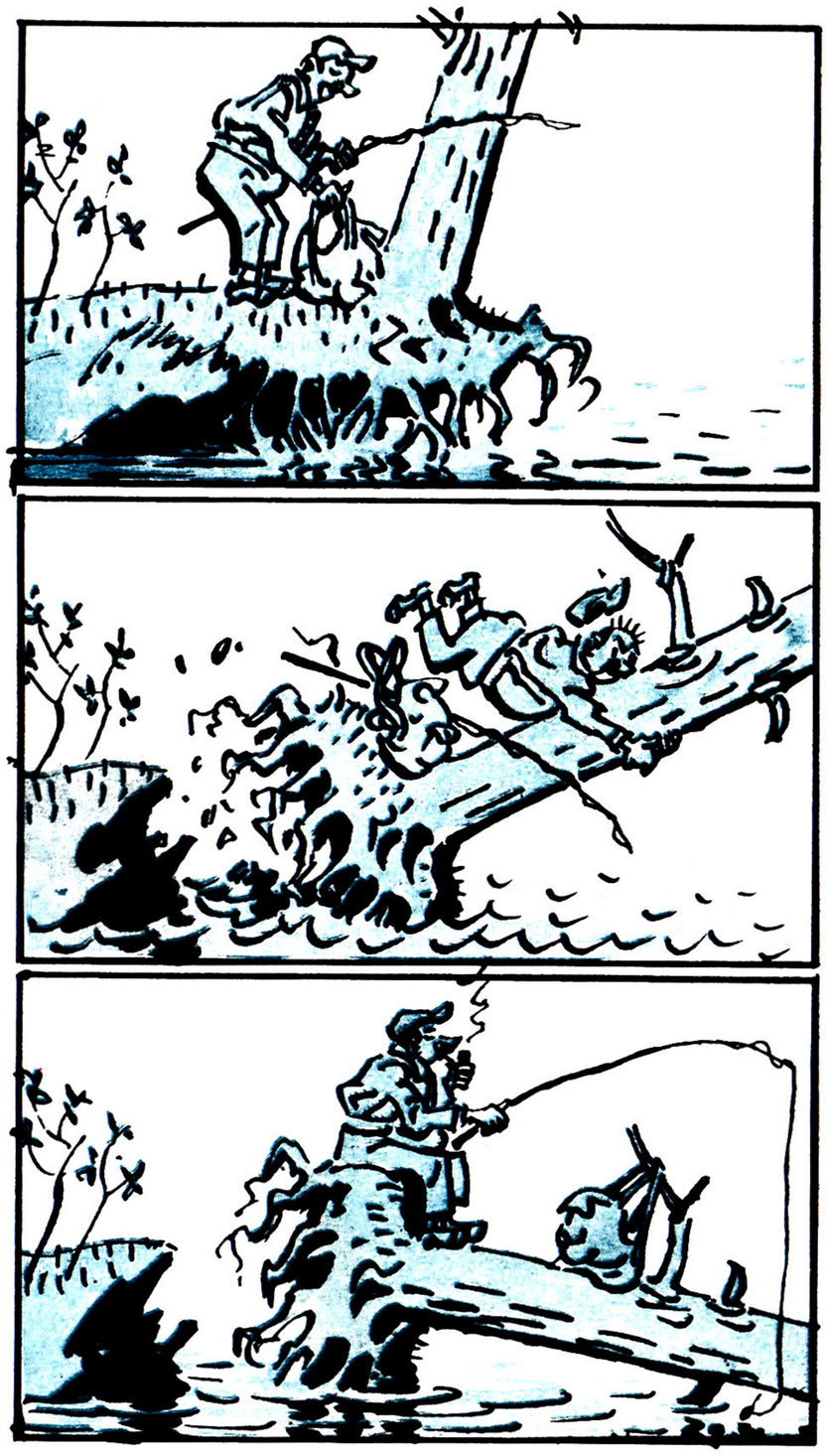

Пригода рибалки.

КОЗЕЛ ВІДПУЩЕННЯ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

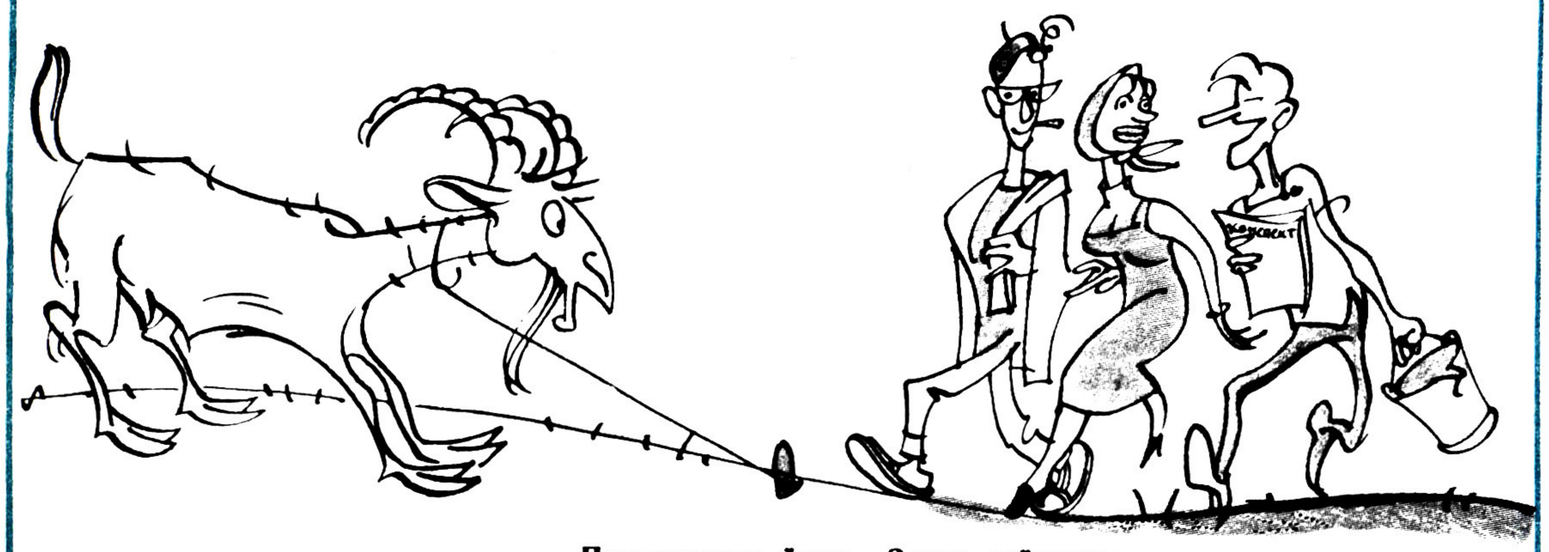

— Практиканти йдуть. Знову доїтимуть.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

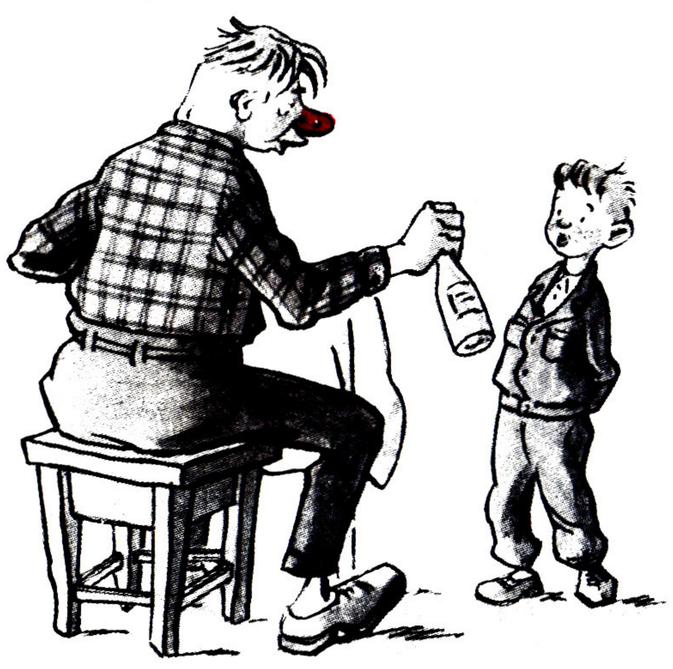

— На, візьми на цукерки...

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Перестарався.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (451) (на украинском языке). Підписано до друку 5.IV. 1961 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17305. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 1864. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Ціна 10 коп.

БІЛЯ РЕЙХСТАГУ

Мал. В. ГЛИВЕНКА